

ESCOLA
ST. NICOLAU

Revista d'Antics Alumnes

nova estela

Primavera 2002

Núm. 3

INAUGURACIÓ ESCOLA

El passat 1 de desembre, es va inaugurar l'edifici nou de l'escola. Va ser un acte en tota regla: amb autoritats, convidats importants, personalitats cabdals en la història de l'escola i un gran nombre d'assistents molt ben predisposats.

L'escola va obrir les portes a les 10.30 del matí a tothom que volgués visitar-la i, oficialment, havia de tancar-les a les 17.00 hores, però la gran afluència de visitants va obligar a ampliar l'horari previst, fins gairebé les 20.00 hores.

La bona organització escolar, el recorregut suggerit imprès en un tríptic, les plantes i flors col·locades estratègicament per dirigir el públic a l'hora que enbellien els edificis, les parets decorades amb dibuixos de nens i nenes que han crescut amb les obres, les aules endreçades, els tallers llestos per començar a treballar, ... **TOT ERA A PUNT.**

Feia un dia fantàstic. L'alcalde i bona part del consistori municipal van arribar puntualment i els actes van poder començar segons era previst. Es va descobrir la placa col·locada a l'entrada de l'edifici i va començar el recorregut per les noves instal·lacions. El Sr. Bustos es va mostrar molt interessat i complagut amb el nou edifici, mentre que la regidora d'ensenyament i antiga alumna de Sant Nicolau, Sra. Lena Balaguer, va voler felicitar l'arquitecte personalment, fent especial esment al mèrit que té aconseguir un edifici amb tanta lluminositat.

Després, al pavelló, el president actual de la Junta de l'escola, Sr. Obradors, el responsable de la Federació Catalana de Bàsquet i l'alcalde de la ciutat, van adreçar-se al públic assistent, conclouent així aquell acte, seriós i festiu, amb el qual es va donar per inaugurat el nou edifici de l'Escola Sant Nicolau.

Laura Benesey

ENTREVISTA:

La llum del sol que es filtra per les esclatxes de la persiana ve directament als meus ulls. M'enlluerna. Davant meu es retalla, a contrallum, una ombra que em sembla gegantesca. Jo, assegut a una cadira liliputiense escolto aterrorit. La dec haver fet molt grossa per ser allà, amb els genolls pelats, els dits bruts de xocolata, un ull de vellut, una banya al front i el mocador penjat d'una beta a la butxaca de la bata. Tremolo a cada paraula mentre escolto el càstig que m'imposa la màxima autoritat universal: **LA SENYORETA LAURA.**

Trenta-cinc anys després d'aquell malson, he procurat ser ben puntual perquè no em renyí però quan toco el timbre de casa seva a Can Feu, veig que el dit em tremola una mica.

Però només obrir-me la porta em somriu d'orella a orella, em demana que la tracti de tu perquè ara ja només és la Laura i m'ensenya les fotos dels seus cinc néts i el trofeu regalat pels seus primers alumnes amb la branca d'olivera de Betània.

En dos minuts s'ha esvaït el pànic, la veig propera, una dona plena d'afabilitat i principis, intel·ligent... i alegre!

Arquitectura i escola

Comencem parlant del tema obligat, el nou edifici de l'escola inaugurat l'1 de desembre. Per a ella és un exemple de com l'arquitectura es pot sotmetre a unes idees.

«La intercomunicació física que hi ha entre els dos edificis, diu, permetrà una bona coordinació entre totes les etapes de l'ensenyament i, a més, un bon treball en equip. Caminant per aquells passadissos, tots, mestres i alumnes, es trobaran més.

Es refermarà aquella excel·lent companyonia que hi havia entre tot el professorat».

Laura Benesey, la primera directora de Sant Nicolau, i que ho va ser durant 36 anys, veu el nou edifici com la culminació d'una tasca començada per uns pares i mares i seguida per molts Presidents de Junta «que van assumir responsabilitats de manera molt generosa i continuada per l'efectivitat del treball realitzat per l'equip docent i no docent des del naixement de l'escola».

Destaca el suport rebut en els primers temps per M. Teresa Gavarró d'Izard, que la va introduir professionalment i personalment a la ciutat de Sabadell (ella venia de Barcelona) i per Montserrat Miró, ex-companya de l'Institut Escola que la va ajudar a tirar endavant aquell col·legi tan singular que era Sant Nicolau als anys 60.

Recorda la inoportuna visita de l'inspector franquista d'ensenyament i com havien de redistribuir a corre-cuita els alumnes: els nens a una classe i les nenes a l'altra, per amagar a les autoritats una escola mixta que nosaltres sempre vam veure amb naturalitat.

He sigut feliç

«Jo, a l'escola, he sigut feliç. He tingut experiències que m'han colpit profundament i de les quals tinc entranyables records. Per a mi, els alumnes han estat els grans protagonistes de la vida escolar: ells ens motivaven a cercar nous coneixements, ens estimulaven la imaginació per ajudar-los a créixer com a persones lliures, cultes, crítiques i solidàries».

Avui, quan ella mira el Sant Nicolau, hi segueix veient aquell esperit que animà el Betània inicial: l'esforç personal, l'esperit de superació, el respecte a les normes de convivència, la

“Tremolo a cada paraula mentre escolto el càstig que m’imposa la màxima autoritat universal: LA SENYORETA LAURA”.

“Jo, a l’escola, he sigut feliç. He tingut experiències que m’han colpit profundament i de les quals tinc entranyables records”

“Si respectes seràs respectat. I el més important: cal estimar l’alumne”.

---

responsabilitat,... Ara, però, amb valors afegits propis dels nous temps com el respecte a la diferència, la resistència al consumisme irracional i el respecte al medi ambient.

Estimar per educar

Parlem de la nova plaga, la violència escolar que ens porta la modernitat i que, per ara, encara no ha arribat a Sant Nicolau.

La violència, pensa Laura Benesey, no neix a l’escola, ve de fora. Però cal estar molt a l’aguait per donar una resposta pedagògica al més petit brot. S’ha d’actuar a la més petita alarma. El primer avís de la violència física és la verbal, per això cal tallar-la d’arrel quan encara és en fase d’insult al professor. «I, per evitar-ho, el professor i els pares, mai no poden insultar el nen. Ni tan sols allò de “mira que ets tonto!”. Si respectes seràs respectat. I el més important: cal estimar l’alumne. Si ets capaç d’estimar-lo, de fer-li entendre que estàs al seu costat per ajudar-lo, per riure amb ell, per jugar amb ell i per treballar amb ell, ell mai no t’insultarà». La vacuna contra la violència és l’estimació.

La jubilació

La Laura es va jubilar el 1989 i ho va fer amb ganes de treballar encara més, amb un agenda plena de projectes. Seguint els passos de Montserrat Miró, també ella va donar classes a Càritas per a dones marginades, maltractades, depressives, gitanes o alcohòliques. «Va ser un enriquiment personal extraordinari per a mi», recorda.

A part, el seu marit Joan Pous i ella mateixa, preparen itineraris informatius per a les sortides a peu que organitza “Amics del Sol”,

un gup liberal fundat abans de la República, que valora els beneficis dels banys de sol i tenen molt present la importància de conèixer i respectar el patrimoni natural i cultural del nostre país. Avui, segueixen practicant l’excursionisme i mantenint les seves inquietuds culturals. El matrimoni Pous-Benesey col·labora sovint en la publicació dels seus butlletins on fan ressenyes de les sortides realitzades.

Socis també de la Unió Excursionista de Sabadell i del Centre Excursionista de Catalunya, tots dos es posen la motxilla a l’esquena un o dos cops al mes i fan natura tot caminant. I esquia! Als seus 77 anys, la Laura encara baixa les pistes de Baquèira. La seva filla Elisabet, mestra a Vielha, ha reservat una habitació per als seus pares a la seva casa de Garós, i ells l’aprofiten i esquien entre setmana, quan no hi ha cues al telecadira. «El Joan diu que corro massa, riu ella, però la veritat és que jo vigilo. Procuo no entusiasmar-me amb la velocitat».

La jubilació daurada de què gaudeix li ha servit també per recuperar «totes les lectures que he tingut aparcades durant tant de temps per culpa de les lectures professionals».

I una curiositat: ni a ella ni al seu marit pràcticament no els reté res a Sabadell. El seu fill Raimon és enginyer químic d’una indústria farmacèutica de Barcelona i l’Elisabet professora de l’institut de Vielha. Ells són fills de Barcelona, tenen els familiars a Barcelona i, fins i tot l’excursionisme els mena a Barcelona. Podrien doncs, perfectament, emprendre el retorn «al Born» un cop culminada la seva etapa sabadellenca. Però no. Es queden a Sabadell, a la seva casa de Can Feu. «A mi no em faria res tornar a Barcelona, però al Joan li fa molta mandra. Quan hi anem en cotxe acabem tips de tant de trànsit... i aquí hi estem tan bé!»

Victor Colomer

AUTORETRAT

Em dic Roser Fernández. Vaig néixer a Barcelona el 6 de març de 1982: sóc Peixos. Visc amb els meus pares, el meu germà i el meu avi. Tenim un gos, un gat i una tortuga de terra. Toco el piano, canto, ballo; pertanyo a Solidaritat amb Centreamèrica. No crec en Déu. Sóc d'esquerres i m'agradaria que Catalunya fos independent. Voldria que hi hagués més tolerància entre les persones, que els problemes dels altres països se solucionessin, que no hi hagués guerres, que la gent s'ajudés i no fos tan egoïsta. Fa quatre anys que estudio a Sant Nicolau, des de primer de Batxillerat; he repetit primer i segon.

MARC S. ÒSSUL

Arribo tard, però no puc ni vull maquinar cap excusa barata. Clar que, ara que hi penso, podria al·legar a favor meu que gaire puntual tampoc no n'era, quan venia a aquesta casa per altres coses. Al vestíbul de l'edifici nou, on hi havia hagut la cuina, m'hi espera una noia amb rastes que, fins ara, només coneixia en la seva condició d'una de les millors amigues de l'Anna, la meva germana. A la mà hi duu uns apunts d'Història de l'Art: és temps de centralitzats. Intueixo que l'entrevista li robarà minuts d'estudi i retardarà l'inici de l'examen. No m'equivoco. I em sap greu.

– **¿Què hi fas, aquí? ¿Com vas anar a parar a Sant Nicolau?**

– Jo abans anava al Ramar, i no hi estava gaire bé perquè hi havia un ambient que no m'acabava d'agradar. I, com que vaig conèixer gent de Sant Nicolau i em sentia molt bé amb ells, vaig plantejar als meus pares si em podia canviar i hi van estar d'acord. Aquí hi vaig trobar un ambient i una gent molt més macos. Hi estic molt bé.

– **La majoria dels teus companys hi han estudiat tota la vida.**

¿Com els trobes?

– Estan molt més units. Quan tu vénis de fora t'has d'incorporar a aquest grup perquè tots ja tenen els seus amics i a fora de l'escola acostumen a sortir tots junts. Jo tinc altres amics i no acostumo a sortir amb la gent de la meua classe, però tampoc tenim els mateixos ambients: sortim per llocs diferents. Però això no és cap problema perquè a classe ens portem bé.

– **¿Vols dir que no tenen amics a fora?**

– En tenen, però a l'hora de sortir i de quedar i de sopar i d'anar a comprar roba, sempre van junts.

– **¿Quins valors se us transmet?**

– *Valors de tolerància: que ens respectem els uns als altres, que siguem educats envers l'altra gent; els valors de cada dia, els valors quotidians de la vida de cada persona. També es fan campanyes d'ajuda al tercer món perquè vegem que hi ha altra gent que viu molt malament. I intentem ajudar-los perquè, entre tots, es pot fer.*

– **¿És un mite que Sant Nicolau és 'pijo'?**

– Quan tu dius que vas a Sant Nicolau, sempre et diuen que aquella escola està plena de 'pijos', que la gent té molts diners, que tots van amb roba de marca... És cert que quan comentes que estudies aquí et relacionen amb un status social determinat.

– **¿I la imatge correspon a la realitat?**

– Conec persones de la classe que tenen força diners; no tothom, però hi ha gent que sí. Però no és generalitzat: en el meu cas i en d'altres, els pares han de fer un esforç cada mes. No tothom té una fortuna.

– **Parlant de pobresa, tu has estat a Nicaragua dos cops i, a sobre, tens dos anys més que els teus companys. ¿T'entenen?**

– Això es nota de vegades quan fem la campanya contra la fam. Tu que has viscut en un país d'aquests intentes explicar que allà la gent realment s'està morint de gana i tot el que hi has vist. I et diuen que sí, que d'acord, que molt bé, però és difícil, si les persones no ho han viscut, que t'entenguin de debò. A més a més, has d'anar perseguint força la gent perquè a la majoria dels joves els costa col·laborar en aquestes iniciatives. Ja sé que és un acte voluntari, però, si es proposa fer una campanya contra la fam a l'escola, el mínim que podrien fer seria donar un euro, i, si tots els alumnes ho fessin, recolliríem molts diners. Tampoc els hi pots obligar, però pots educar-los i explicar-los el que has viscut i, com que són gent jove, et poden entendre més.

"A l'edifici nou no et pots amagar enlloc"

"Quan dius que vas a Sant Nicolau et relacionen amb un status social determinat"

"A l'hora de sortir, quedar, sopar i comprar roba, els meus companys sempre van junts"

"Els professors t'exigeixen molt, però vas a la Selectivitat ben preparat i més segur"

– **La teva estada ha coincidit amb el trasllat a l'edifici nou. ¿Què et sembla?**

– A mi l'escola vella m'agradava molt: era més familiar, potser no era tan gran, ens veïem tots sempre... Aquí estàs una mica dispersat. Però calia un canvi perquè aquella escola queia a trossos. Aquestes instal·lacions estan molt bé, n'estem molt contents.

– **Malgrat la pèrdua d'intimitat.**

– A l'edifici nou tot és de vidre, tothom et veu, no et pots amagar enlloc... És un ambient més fred. I, com que els cursos ja estan separats per pisos, no coincideixes tant amb la gent, però bé.

– **¿Quina relació teniu amb els menuts?**

– Te'ls trobes i ja està. Tampoc gaire lligam no hi tenim, amb els nens tan petits. Jo tinc un germà petit que fa segon d'ESO i quasi mai no el veig, aquí a l'escola: ens veïem després, quan ens ve a buscar el pare, però ja està. De vegades me'l trobo al pati, però, com que va amb els seus amics, hola i adéu i apa.

– **Els qui han passat quinze anys o més a Sant Nicolau segur que enyoren l'etapa que han deixat enrere. ¿O no?**

– Jo penso que una mica sí, que ho deuen trobar a faltar, perquè han passat tota la seva infància i tota la seva adolescència a l'escola, i hi han viscut molts moments bons i dolents. Penso que, quan toca sortir, anar a la universitat i enfrontar-te a gent que no coneixes, sempre trobes a faltar l'escola.

– **I t'adones que Catalunya parla castellà.**

– Quan vaig arribar aquí no hi vaig trobar diferència, perquè havia anat al Ramar i allà hi havia molta gent que parlava en castellà, tenia una altra manera de pensar i de veure les coses i no respectava absolutament res. I, és clar, aquí tothom et respecta i l'habitual és parlar la llengua catalana. Potser alguna persona parla el castellà, però poca gent: la llengua que predomina és el català. Jo en això sí que vaig trobar molt xoc. Fins i tot de vegades a la classe de castellà parlem català i la Chus ens renya. A mi em costa bastant parlar en castellà, però, si la gent hi parla, cap problema.

– **A banda d'uns coneixements concrets, ¿què te n'enduràs, de Sant Nicolau?**

– El que és principal és la forma com t'han educat els professors i el que n'has après: si haguessis anat a una altra escola, potser

no hauries après les mateixes coses perquè hauries estat amb gent diferent. I també els valors morals que t'han ensenyat: les classes de la Maria Teresa Relat, per exemple.

– **¿Què en penses, dels professors?**

– Crec que el professorat està molt bé. T'exigeixen força, potser als altres instituts coneixes altra gent que no t'exigeix tant, però penso que val la pena, perquè vas a la Selectivitat molt ben preparat i molt més segur, i també de cara a la universitat ja portes un nivell més alt.

– **¿Us estan gaire a sobre?**

– Déu n'hi do, com ens estan a sobre: des que vam començar el curs ens parlen de la Selectivitat. D'acord, ja està bé, però de vegades t'atabalen una mica, et van molt a sobre.

– **¿I quan s'ha acabat la classe?**

– Quan surts de la classe hi ha bon rotllo amb els professors.

– **¿Tenen massa paciència?**

– La majoria tenen paciència. Potser tenen més paciència que en altres escoles: fan moltes més coses perquè ens en sortim, moltes recuperacions; en aquest sentit també ens ajuden força. Però sempre hi tens alguna cosa. Si et suspenen amb un 4,8 t'enrabies amb aquell professor, però, en part, dius: potser em servirà per esforçar-me més i per treure més nota al pròxim examen.

– **I... ¿us consenten?**

– Potser sí, que ens consenten una mica. A classe ells fan el rol de professor i nosaltres fem el d'alumne, però quan sortim hi ha molt bona relació, penso.

– **¿Fins a quin punt van més enllà de les seves obligacions estrictes?**

– Sempre que tens algun problema t'ajuden i miren pel teu bé. Quan tens algun dubte després de la classe, sacrifiquen una mitja hora del pati per poder explicar-t'ho. I penso que això està molt bé, que no només se centren a donar classe i marxar.

– **Ara em diràs que marxar et farà pena.**

– Pena, no. Jo ja tinc ganes d'anar a la universitat i de fer altres coses. Bé, et sap greu marxar de l'escola perquè t'han tractat bé, però també tens ganes de canviar una mica.

– **Vinga, doncs, que falta poc.**

Aquests que veieu aquí són tots els nens i nenes que aquest curs han començat a formar part de la nostra escola. **BENVINGUTS!** Divertiu-vos, feu-vos persones i apreneu a estimar l'escola. Acabeu de donar el primer pas per a convertir-vos en Antics Alumnes.

PÀRVULS 3 B

Trobada promoció 1975-76

NOTÍCIES DIVERSES

El passat juny del 2001, ens vàrem reunir la promoció 1975-76 per celebrar el 25è aniversari de la finalització dels estudis a l'escola Sant Nicolau.

El sopar de comiat del curs 2000-2001, que va tenir lloc el dimarts 26 de juny, va revestir-se d'una solemnitat especial, ja que cinc de les nostres companyes celebraven els seus 25 anys d'Escola. A la **Roser Cañadel**; a la **Teresa Casanovas**, a la **Glòria Chic**, a la **Núria Fortaner** i a la **Rosa Puig**, els agraïm molt l'aportació que han fet des dels seus cursos i assignatures a l'equip i a l'Escola en general.

Enhorabona a totes per la vostra entrega i per la vostra constància.
Gràcies!

Aquests últims mesos hem tingut la trista vivència de perdre dues persones de l'escola entranyables i estimades per tots nosaltres. Primer ens deixà la Sra. Magdalena, dona afable, bona, afectuosa que s'estimava els nens i a tothom d'una forma natural, perquè tota ella era pura bondat. ¿Qui no recorda els seus contes, el repartiment de dolços, després de dinar, les seves paraules "pobrets són tan petits" per disculparlos de qualsevol entremaliadura? sempre estava disposada a ajudar malgrat que no gaudia de gaire salut. Ja feia temps que no treballava a l'escola, però tothom la recordava, i el seu exemple perdurà per sempre entre nosaltres. Gràcies per tot Magdalena.

Poc temps després, de forma silenciosa i discreta, tal com ell era, ens deixà en Joan Blanquer. Fou professor de català a l'escola en temps difícils, ja que aleshores aprendre català significava retrobar la pròpia llengua, llarg temps prohibida. Home d'un enorme bagatge cultural, gran expert en literatura i cinema, compromès en nombroses activitats tan socials com culturals, va saber, amb la seva discreció i bonhomia, com aquell qui no fa gran cosa, sensibilitzar tothom que estava al seu costat, tant alumnes com professors, en tot allò que ell considerava que valia la pena de lluitar.

Hem d'agrair al nostre estimat amic Joan, com ho han fet també moltes institucions i entitats del nostre país, que ens ajudés a retrobar i fer-nos estimar la nostra identitat com a poble.

Associació d'Antics Alumnes de l'Escola Sant Nicolau

c/ Jardí, 72-80 | 08202 Sabadell | Tel. 93 726 41 23 Fax 93 727 40 86
www.santnicolau.com | e-mail:anticalumnes@santnicolau.com

LLOGUER DE VELERS

"Sun Odissey 37" per a 6/8 pers.
Sortides de dia, cap de setmana
o setmana.
Amb patró o sense.

Demaneu més informació als telèfons:
620 928 026 / 607 836 070
www.bot37.com

Descomptes especials per pares i amics
de St. Nicolau.

TAB

Tot a Punt Barna S.L.

Consumibles
Impremta
Enquadernacions
Fotocòpies

Tel. 935 888 224
Fax 935 860 317
e-mail: totapunt@grupatenas.com
www.totapunt.com

• escola de dansa •
• escola de dansa •
bots
• escola de dansa •

Lacy, 83-85
08202 Sabadell
Tel 93 727 11 05